Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 16/2013
13.03.2013. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Драгана Јоцића, Зорана Таталовића и Јанка Лазаревића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда М.П., као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.Р. и др, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези ст. 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 935/12 од 12.02.2013. године, подигнутом против правноснажног решења Апелационог суда у Београду Кж2 3700/12 од 16.10.2012. године, у седници већа одржаној дана 13.03.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 935/12 од 12.02.2013. године подигнут против правноснажног решења Апелационог суда у Београду Кж2 3700/12 од 16.10.2012. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Првог основног суда у Београду К 24101/10 - Кв 1763/12 од 11.04.2012. године, према окривљенима Г.Р., О.А., Б.П., В.П. и Л.И., на основу члана 512. став 3. ЗКП у вези члана 87. став 1. КЗ изречена је мера безбедности одузимања предмета наведених у ставу 1, 2, 3, 4 и 5 изреке решења.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 3700/12 од 16.10.2012. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених Б.П. и В.П., адвоката М.В., изјављена против решења Првог основног суда у Београду К 24101/10 - Кв 1763/12 од 11.04.2012. године.

Против правноснажног решења Апелационог суда у Београду Кж2 3700/12 од 16.10.2012. године, Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости Ктз 935/12 од 12.02.2013. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП у вези са чланом 385. став 3. ЗКП, наводећи да Апелациони суд у Београду није једновремено одлучивао о свим изјављеним жалбама на првостепено решење, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости и укине решење Апелационог суда у

Београду Кж2 3700/12 од 16.10.2012. године и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање, у смислу члана 385. став 3. ЗКП.

Врховни касациони суд је поступио у смислу члана 422. став. 2. ЗКП и одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета са решењем против кога је захтев за заштиту законитости подигнут, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

У поднетом захтеву се наводи да је Апелациони суд у Београду решењем Кж2 3700/12 од 16.10.2012. године одлучио само о жалби браниоца окривљених Б.П. и В.П., адвоката М.В., а не и о благовременој и дозвољеној жалби браниоца окривљеног Г.Р., адвоката М.П., тако да је по ставу тужиоца другостепени суд неједновременим одлучивањем о свим изјављеним жалбама, повредио одредбу члана 385. став 3. ЗКП, што је било од утицаја на законито и правилно доношење одлуке, у смислу члана 368. став 2. ЗКП.

Међутим, по оцени Врховног касационог суда, изнети наводи из поднетог захтева нису основани.

Глава XXIV Законика о кривичном поступку регулише редовне правне лекове који су управљени на одлуке које још нису стале на правну снагу, а то је жалба на пресуду и жалба на решење.

У оквиру ове Главе законика, одредбе чл. 398-403 ЗКП регулишу поступак по изјављеној жалби на решење, с тим што је одредбом члана 402. ЗКП наведено да ће се на поступак по жалби на решење сходно примењивати одредбе које регулишу поступак по изјављеној жалби на пресуду и то чл. 364, 366, 372, 374. ст. 1, 3. и 4, 382. и 384. ЗКП. Наведене одредбе прецизирају лица која су овлашћена на подношење жалбе, садржину жалбе и поступак по жалби, забрану да се по жалби изјављеној само у корист оптуженог пресуда не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције – reformatio in peius и о поступању суда по службеној дужности када поводом било чије жалбе утврди да разлози због којих је донео одлуку у корист оптуженог од користи и за којег од саоптужених који није изјавио жалбу - beneficium cohaesionis, из чега јасно произлази да цитирана одредба члана 402. Законика о кривичном поступку, у поступку одлучивања другостепеног суда по изјављеној жалби не предвиђа сходну примену члана 385. став 3. ЗКП, да о свим жалбама другостепени суд одлучује једном одлуком.

Према томе, Апелациони суд у Београду као другостепени суд, тиме што о жалби браниоца окривљеног Г.Р., адвоката М.П. није одлучио истовремено када и о жалби браниоца окривљених Б.П. и В.П., адвоката М.В., није повредио кривични закон, па су стога неосновани наводи захтева о учињеној битној повреди из члана 368. став 2. у вези са чланом 385. став 3. ЗКП.

Из изнетих разлога, на основу члана 424. ЗКП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник **Председник већа- судија,**
Мирјана Пузовић,с.р. **Новица Пековић,с.р.**